

Den gyllene boken

i

Sorwaisenmäki torp

En tidens warning

Öf läsning för Finlands folk.

Författad och förlagd af

Frans August Haselius.

Öfversättning från finskan af

M. M.

Pris 15 penni.

Sjunges som: „Ihminen, jonka Jumala loi“, o. s. w.

1. Åh! tiden den är så nära,
Och järtecknen gå re'n förut;
Då hädga namnets begäbbare,
Och alla nådens föraktare

2. Belönas för all sin ondskan,
Och straffas skall för sin hårdhet;
Åh! gån I arma att skåda,
Till Sörwaisennäki torpet.

3. Man där har gyllene boken,
Med egna ögon fått skåda;
Men tusenden ej hafwa wetat,
Hwad alt att betyda har haft.

4. De sköna gyllene bokstäfver,
Som den samma har fyllt;
Och gyllene korset i midten,
Är mänskorna till ett under.

Helsingfors,

J. Simelli arfwingars boktryckeri aktiebolag,

1887.

5. Du må dock det tänka så här,
Då den gyllene skrift du ser;
Den innehåller predikan,
Som själf ju den himmelska gaf.
6. Din synd är dig där förehållen,
Och Herrans lag är förkunnad;
Din dom, ganska snart den kommer,
Sålunda predikas dig där.
7. De bokstäfver det förkunna,
Som fiarne talade förr;
Dett folk är värdt att förkrossas.
Som Herren här öfvergifver.
8. Så märk dock uti dit sinne,
Som wilsegången här lesver;
Hvad har din skapare lofwat,
Om från honom du har dig skilt?
9. Det är blott den låga kajan,
I mellersta Finlands skog;
Där detta under sig yppar,
Och nalkas på skaparens bud.
10. Att Finlands folk här får skåda,
Om rikt eller fattigt det är;
Den himlaburna predikarens,
Allvarliga warning igen.

11. Då ej med menniskorösten,
Kan väckas syndares hjärtan;
Till Herrans wärkliga fruktan,
Och salighets fanna hopp.
12. Nej, fastän skolorna sträfwa,
Och präster sitt bästa göra;
Samt mesfare slitigt försöka,
Att wända om sinna till Gud.
13. Och oftast likwäl den arma,
Som borgarn i kyrkan du ser;
Men den som fröjd har af wärlden,
Han glömmet ofta sin Gud.
14. Men den som wet i sitt samwet,
En tomhet på himmels goda;
För honom gyllene skriften,
Den ware en allwarlig warning.
15. Den själ som icke i tiden,
Af kyrkor och hálga skrifter;
Af sänger, psalmer och mesor,
Tar lärdom för ewigheten.
16. En stadars eländig usling,
Är hämd så hård underkastad;
Om re'n ett bud öfverträdes,
Och dom för hans gärningar faller.

17. Så länka då re'n ditt hjärta,
 Att ester himmelens wilja;
 An nådens dörr är dig öppen,
 Wänd om från de ondas stig.

18. Det glimmande gyllne korset,
 Är så lunda att förstå;
 Den till den korsfäste wandrar,
 Han lofwad trygghet skall fåna.

19. Upp dopets usle förkunnare,
 Och hálga namnets bespottare;
 Rätt fort I wandren till korset,
 För Er enda trygghet det är.

20. Fins trygghet då döden kommer,
 I dödsjukdomars försök;
 Ack! den är för wisso lydlig,
 Till hwilken Herren skall ropa:

21. Till mig hit I alla kommen,
 I som ert arbete gören;
 I som betungade ären,
 Och I af de sorglösa tryckta.

22. Jag will ju Er wedertwida,
 Er själ till salighet leda;
 Himmelen skolen I ärfwa,
 Draga hän till ewinnerlig fröjd.

23. Men högmodiga föraktare,
 De stikjas från denna sällhet;
 Och de som ej häjda sin lusta,
 Och wandra den breda wägen.

Den 1 Februari om aftonen syntes i Nyhrölänposhia
by af Byvästhyllä socken på Sorwaisenmäkt torpstugas gaf-
melwägg en ljus tafla, hwilken till utseendet war alldeles
lik en uppslagen psalmbok med hakar och alt annat. På
taflan syntes bokstäfwer, hwilka äskädarne från staden säga
warit mycket lika hebreiska bokstäfwer. I midten af taflan
är ett gyllene kors. Emellanåt förändras taflan till likhet
med en klar stjärna. Undret, hwilket upplyser hela rum-
met, swäfwar stundom från wäggen till taket. Det kan ses
hwarje afton kl. 6—12, men om det kommer mycket folk
på en gång i rummet upphör fenomenet. Mycket folk från
landet och t. o. m. från staden har gått att beskåda undret,
men de hafwa icke fått klart för sig hwad det egentligen är.
Någonting bethyder det naturligtwis!

(Taget ur tidningarna.)

